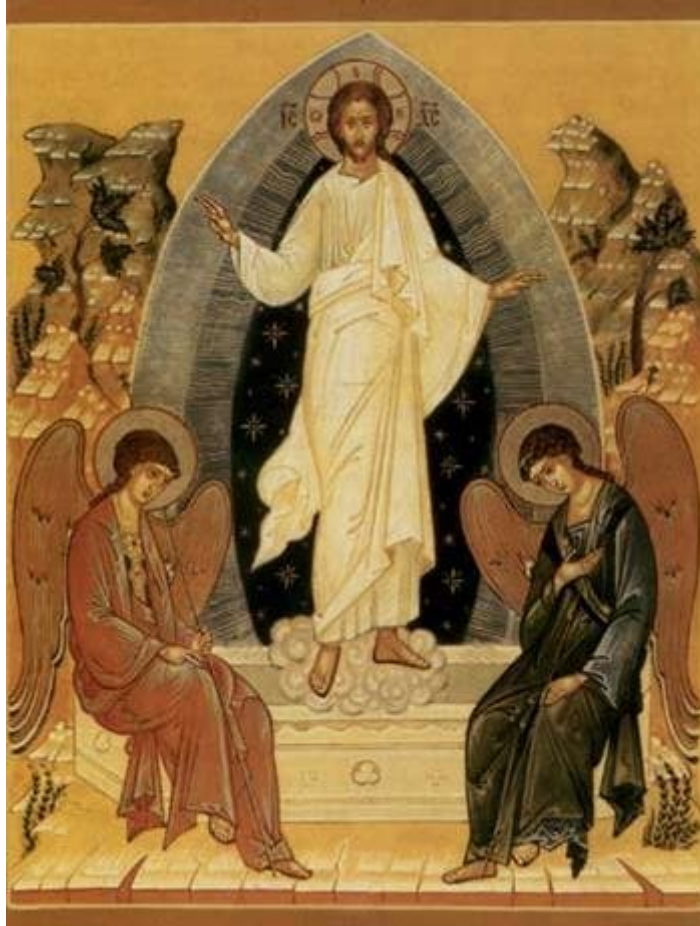
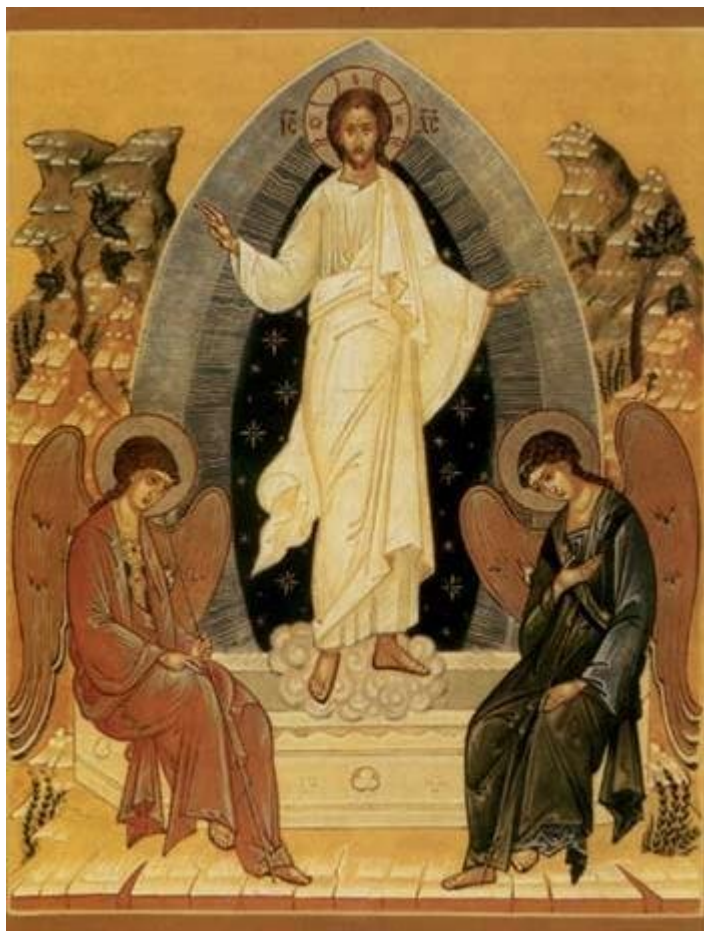

Δέν φθάνουμε στό άπειρο προσθέτοντας άριθμούς! (Στανιλοάε Δημήτριος Πρεσβύτερος(+))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στό λόγο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, πού διαβάζουμε τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, ἀκοῦμε: «Μηδεῖς θρηνήτω πτωχεῖαν, ἐφάνη γάρ ἡ κοινή Βασιλεία. Μηδεῖς ὀδυρέσθω παιίσματα, συγγνώμη γάρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεῖς φοβείσθω θάνατον, ἠλευθέρωσε γάρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος».

Όπως, λοιπόν, πρίν από τήν Ανάσταση ή ζωή όλων είχε ένα ανολοκλήρωτο νόημα, έτσι τώρα ή Ανάσταση γεμίζει τούς πάντες καί τά πάντα μέ φῶς καί χαρά, γιατί, όταν ένα μόνο μέρος τοῦ κόσμου αποκτᾶ τό πλήρες νόημά του, αυτό τό πλήρες νόημα ἐκπέμπεται στά πάντα.

Μέ τήν Ανάσταση μιᾶς μονάχα ὑπαρξης -τοῦ ἀνθρώπου Χριστοῦ- ὁ χρόνος, πού ξετυλίγεται μέσα στά σκοτάδια τῆς ἐπανάληψης τῆς σύνθεσης καί τῆς χωρίς νόημα ἀποσύνθεσης, ἔγινε χρόνος, πού ὁδεύει πρὸς τήν ἀνάσταση καί τήν αἰώνια ζωή• τό φῶς πού ἔφερε στήν ἀνθρωπότητα ὁ Χριστός δείχνει τό στόχο, πρὸς τόν ὁποῖο ὁ χρόνος ὁδηγεῖ ὅλα ὅσα ζοῦν μέσα στό χρόνο. Ὁλόκληρος ὁ χρόνος κι ὁλόκληρος ὁ κόσμος δέν φαντάζουν πιά σάν ἀδιάκοπη ροή ἀνάμεσα στίς γεννήσεις καί στούς θανάτους, ἀλλά σάν μιὰ πραγματικότητα φωτισμένη ἀπό νόημα, σάν μιὰ ὁδός πρὸς τήν ἀνακεφαλαίωση τῶν πάντων μέσα στήν Ανάσταση καί τήν αἰώνια καί πλήρη ζωή, σάν παραμονές τῆς μεγάλης δίχως τέλος γιορτῆς.

Όλες οἱ μέρες τοῦ χρόνου, τῆς χρονιάς ὁλόκληρης ἀποτελοῦν γιορτές ἢ σταθμούς μιᾶς πορείας πού φέρνει προοδευτικά στή μεγάλη γιορτή, τήν τελική καί αἰώνια. Τό φῶς τῆς αἰώνιας γιορτῆς ρίχνει τίς ἀκτίνες του σ' ὅλες τίς μέρες. Ἡ μ' ἄλλα λόγια, ὅλες οἱ μέρες τοῦ χρόνου ἀποτελοῦν προεόρτια, πού μᾶς προετοιμάζουν προοδευτικά γιά τήν ἔσχατη Κυριακή, γιά τήν αἰώνια ζωή μέσα στό φῶς, πού

ἀποκαλύφθηκε μέ τήν Ἀνάσταση, ἔτσι ὅπως οἱ μέρες τῆς ἐβδομάδας, οἱ μέρες οἱ ἀφιερωμένες στούς ἁγίους, ἀποτελοῦν προπαρασκευαστικές γιορτές γιά τή συνάντηση μέ τό Χριστό, πού συμβολίζει καί προεικονίζει ἡ Κυριακή ἡμέρα.

Ἔτσι, ὅπως ἡ χαρά τῆς Ἀνάστασης ξεπερνᾷ κάθε χαρά καί σκεπάζει κάθε λύπη, τό φῶς τῆς ξεπερνᾷ ὅλα τά φῶτα, πού γεννᾷ ἡ σκέψη καί ἡ φυσική φαντασία τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή ὅλες οἱ φιλοσοφικές ἐξηγήσεις γιά τήν ὕπαρξη καί ὅλες οἱ ὁμορφιές, πού ἀνακαλύπτει μέσα τῆς ἡ καλλιτεχνική φαντασία. Μά ξεπερνᾷ ἀκόμη καί τά ἀτελῆ φῶτα τῆς Ἀποκάλυψης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στή Παλαιά Διαθήκη μία πύρινη στήλη ὁδηγοῦσε ἀπό τήν ἐπίγεια σκλαβιά σέ μία ἐπίγεια ἐξωτερική ἐλευθερία καί ὁ Μωϋσῆς γνωστοποιοῦσε τίς βουλές τοῦ Θεοῦ, πού ἔμενε κρυμμένος μέσα στό γνόφο. Μέ τήν Ἀνάσταση ὁ ἴδιος ὁ Ἥλιος τῆς ὕπαρξης φανερώθηκε ὁλόλαμπρος καί φώτισε ἄπλετα τή δημιουργία ὁλόκληρη, ὁδηγώντας ἤδη ἀπό τούτη τήν ἐπίγεια ζωή στό ξεπέρασμά τῆς, στήν πληρότητα τῆς ζωῆς. «Ἄντί στόλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος • ἀντί Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν» (Θεοτοκίον Κυριακῆς του Πάσχα).

Ἐχει λεχθεῖ σωστά πώς ἡ Καλή Ἀγγελία, τό Εὐαγγέλιο τῶν χριστιανῶν, συμπυκνώνεται στό ἄγγελμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, ὡς τό θεμέλιο τῆς βεβαιότητος ὅτι καί ἐμεῖς θά ἀναστηθοῦμε. Καί μόνο αὐτό νά εἶχε φέρει στόν κόσμο ὁ χριστιανισμός, θά εἶχε προσφέρει ἄπειρα περισσότερα, ἀπ' ὅλα ὅσα πρόσφεραν στό κόσμο ὅλες οἱ ἀνθρώπινες προσπάθειες σ' ὅλες τίς ἐποχές. Γι' αὐτό οἱ Ἀπόστολοι εἶδαν σάν ἀποστολή τους τή μαρτυρία γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ (Πράξ. 1,22). Ἀναμφίβολα αὐτό τό ἄγγελμα ὑπῆρξε τό κατ' ἐξοχήν «καλό» ἄγγελμα. Ὅχι γιατί ἀναγγελλόταν ἡ ἀνάσταση ἑνός κοινοῦ ἀνθρώπου, γιατί δέν θά μπορούσε νά θεμελιωθεῖ ἡ ἐλπίδα ὅλων στό γεγονός τῆς ἀνάστασης ἑνός κοινοῦ ἀνθρώπου. Μία τέτοια ἀνάσταση δέν θά ἦταν μιᾶ ἀνάσταση γιά πάντα μέσα στήν πληρότητα τῆς θείας ζωῆς, ἀλλά μιᾶ ἐπανάληψη τῆς ζωῆς στήν κατάσταση τοῦ παρόντος, ἢ σέ μιᾶ κάπως διαφορετική κατάσταση, ἀλλά ὅπωςδήποτε σχετική. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε τό κατ' ἐξοχήν καλό Ἀγγελμα, γιατί ἦταν ἡ ἀνάσταση Ἐκείνου πού, ὄντας ἄνθρωπος, ἦταν καί Θεός καί ὡς Θεός μπορεῖ νά μᾶς κάνει μετόχους στήν ἀνάστασή Του. Γιατί ἡ δική μας μελλοντική ἀνάσταση, θεμελιωμένη πάνω στή δική Του, θά εἶναι μετοχή στήν ἀνθρώπινη ζωή Του, ὑψωμένη ὡς τή ζωή τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, ἐπομένως στόν ὕψιστο καί ἀπόλυτο βαθμό τῆς.

Οἱ Ἀπόστολοι, μαρτυρώντας τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, μαρτυροῦσαν τήν ἀνάσταση τοῦ Θεοῦ πού ἐνανθρώπησε, γιατί μαρτυροῦσαν ὅλα τά σημεῖα καί τούς λόγους, μέ τά ὁποῖα ὁ ἴδιος ὁ Χριστός φανέρωσε τή θεότητά Του, στή διάστημα τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του, ἀφοῦ ἔζησαν κοντά Του «ἐν παντί χρόνῳ ἐν ᾧ εἰσῆλθε καί

ἐξῆλθε ἐφ' ἡμᾶς» (Πράξεις 1,21). Μονάχα αὐτή ἡ ἀνάστασις μποροῦσε νά εἶναι ἡ ἀνάστασις μέσα στήν πληρότητα τῆς ζωῆς καί μονάχα αὐτή θεμελιώνει ἡ ταυτίζεται μέ τή χαρά πού πληροῖ τά πάντα.

Οἱ γυναῖκες φεύγουν ἀπ' τό μνημα ὄχι μόνο γεμάτες χαρά, ἀλλά καί τρέμοντας ἀπό φόβο. Γιατί ἡ χαρά τους συνέχεται ἀπό τήν αἴσθησι τοῦ μυστηρίου, ἀπό τήν αἴσθησι ὅτι μέσα στήν κατάστασι τῆς ὑπαρξῆς μας, ξεπηδάει μία ἐντελῶς διαφορετική κατάστασι. Ἡ χαρά τους δέν εἶναι μιὰ συνηθισμένη χαρά, μιὰ χαρά πού ἀφήνει τόν ἄνθρωπο μέσα στά ὅρια τῆς συνηθισμένης ζωῆς του. Ὁ Χάιντεγγερ κάνει διάκρισι ἀνάμεσα στό «φόβο» (furcht) γιά κάτι πού ἀνήκει στόν κόσμον, καί στόν τρόμον (angst) μπροστά στή θάνατο πού θέτει τέρμα στήν ὑπαρξή μας, μέσα στόν κόσμον. Ἡ χαρά πού ἔνιωσαν οἱ γυναῖκες στό ἄγγελμα τῆς ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνάμεικτη μ' ἓνα τέτοιο τρόμον, πού τίς ἔθετε μπροστά σέ μία κατάστασι τῆς ὑπαρξῆς πέρα ἀπό τά ὅρια τοῦ κόσμου. Ἀλλά αὐτός ὁ τρόμος δέν τίς συνέθλιψε, γιατί δέν προερχόταν ἀπό ἓνα αἴσθημα κενοῦ, χάους, ἀλλά ἦταν τρόμος μέσ' στή χαρά, γιατί τόν προξενοῦσε ἡ αἴσθησι πῶς μιὰ ἄλλη ὑπαρξι ἀναβλύζει, πού ἡ πληρότητά της ξεπερνᾷ τή συνηθισμένη ὑπαρξι. «Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀρχή μιᾶς νέας ἀφθαρτῆς ζωῆς» ψάλλει ἡ Ἐκκλησία τῆ Μεγάλη Πέμπτη.

Ἀλλά ἡ ὑπαρξι στήν πληρότητά της δέν κλείνει μέσα της μόνο μιὰ πληρότητα χαρᾶς, ἀλλά καί μιὰ πληρότητα φωτός. Μιὰ ὑπαρξι πού ἔχει ὅρια, περιορίζει τή γνώσι τοῦ νοήματός της. Ἐξάλλου, ἓνας τρόπος ὑπαρξῆς περιορισμένος, δέν μπορεῖ νά ξεπεράσει τά ὅριά του, προοδεύοντας σταδιακά• δέν μπορεῖ ἐπομένως νά φθάσει οὔτε στή γνώσι τοῦ πλήρους νοήματός της, οὔτε στό πλήρες φῶς μέ μιὰ τέτοια πρόοδο. Δέν φθάνει κανεῖς στό ἄπειρο προσθέτοντας ἀριθμούς. Δέν μποροῦμε νά φθάσουμε τήν πληρότητα ζωῆς καί ἐπομένως τήν πληρότητα χαρᾶς καί φωτός, παρά μόνο μ' ἓνα ἄλμα, πού ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά τό πραγματοποιήσουμε ἀλλά πού τό πραγματοποιεῖ ὁ Θεός, πού κάνει τήν ὑπαρξή μας νά μετέχει διά τῆς χάριτος στή ζωή Του.

Πηγή: agiazoni.gr